

KONINKLIJK BEZOEK AAN DE GETEISTERDE VENEN.
Donderdag 24 Mei heeft H. M. de Koningin een bezoek gebracht aan Valthermond, waar Zij zich met verschillende slachtoffers van de ramp onderhield.

ken; daar in zijn donker hokje, waar niemand hem zien en om zijn onhandigheden en sloomheid kon uitlachen, beschouwde hij zich als een beminnelijk en tevens plechtig ceremoniemeester, die onbekenden bij elkander introduceerde, gevoelde hij zich het middelpunt eener ingewikkelde conversatie. Hij kon in zijn extase om den hem toebedeelden dierbaren post de weinige noodige woorden soms tot welwillende of ook wel eens gewichtige omvangrijker volzinnen uitbreiden; „zeker, mijnheer, ik zal u gaarne aansluiten"; of „met veel genoegen, mevrouw"; of „nummer vier is zoo juist in conferentie, maar als u mij uw nummer even wilt opgeven, zal ik het me tot een voorrecht rekenen, U even te mogen opbellen", en zoo meer.

Wat niet weinig tot zijn bovengenoemde menschenschuwheid bijdroeg, was zijn uiterlijk, en dat wel in het bijzonder zijn neus. Zijn gestalte, haren, oogen, ooren-en-pooten, — als ik mij zoo mag uitdrukken, — waren normaal. Maar de neus was buiten elke verhouding te groot. Te lang, te dik, te kwiers, te violet, te opvallend, verreweg veel te opvallend was die neus. Het was eigenlijk in den strikten zin des woords geen neus; er bleek van boven een stuk voorhoofd bij te zijn, en weerszijds een stuk wang; men kon niet zeggen waar die neus begon, noch waar hij eindigde; die neus had, om kort te gaan, iets oneindigs aan zich. Wanneer hij op de straat werd opgemerkt door kwajongens, klonk al heel spoedig het gejouw „neus, neus" achter hem, en ook grooteren, die wat plagerig waren aangelegd, lieten zich bij zijn nadering menigmaal niet onbetuigd. Was het eigenlijk wel wonder, dat zoo'n man menschenschuw was? hij zijn narigheid eigenlijk aan zichzelf te wijten had; hij moest brutaler, doortastender zijn, zich opdringen; wat hinderde het, zoo'n neus of een anderen neus; er waren bultenaars, die als schitterende causeurs gehuldigd werden; lammen, die men als voorbeeldige gasten in de beste gezelschappen ontving en eerde; pokdaligen, kreupelen en gebrekkigen, die als onovertrefbare conferenciers werden toegejuicht.... Neen, dat uiterlijk hinderde niet. Je moest durven, dat was alles....

Op een keer geschiedde het, dat in zijn hersens als een tondeldoos een vernuftig denkbeeld ontvlamde: Hij zou naar een bal masqué gaan. Met bedekt gelaat, d. i. dus bedekten neus, zou hij zich temidden van de bonte, rumoerige menigte kunnen bewegen, zoo goed als onopgemerkt, terwijl hij van zijn kant onbevangen en vrijuit zou kunnen spreken tot wien hij maar wilde.

Hij huurde dien avond aan de zaal een fraai witzijden Pierrot-kostuum, waarin hij er werkelijk heel niet onaardig uitzag, vooral toen hij het masker voor zijn gelaat gebonden had.

Als hij aan den ingang der balzaal het masker oplichtte, grinnikte een der vele heeren, die in de helverlichte vestibule hem allen stonden aan te kijken. Instinctmatig schoof hij onmiddellijk het masker weer voor zijn gelaat. Toen trad hij de zaal in. Eerst ging het wat bedremmeld; zijn tred verried aarzeling, zijn gebaar was wat onzeker, de houding van het hoofd wat weifelend, maar toen hij zich nog eens goed doordrongen had van het besef, dat eigenlijk niemand hem goed zien, monsteren, fixeeren, wegen-en-te-licht-bevinden kon, kreeg hij een kordaatheid over zich als nooit tevoren. Hij gevoelde dat hij nu alles durven zou. Dezen avond zou hij alle schade, die hij door zijn schuwheid geleden had, inhalen. Dezen avond zou hij op zijn beurt ook eens in het publiek een voorbeeldig causeur, een aangenaam gast, een homme du monde zijn. Hij zou een ieder beschamen.

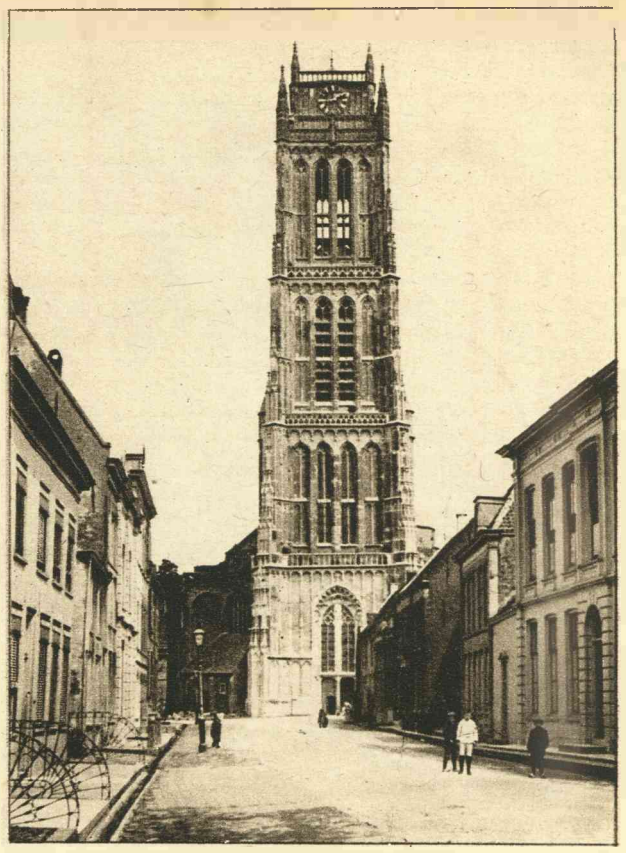
Met gekruiste armen ging hij middenin de zaal staan, en een onweerstaanbare lust, om nu eens te worden aangesproken, beving hem.

In het helle electrische licht, dat uit de vergulde en kristallen kroonluchters kwam neergestroomd, joelde de bonte, rumoerige menigte. De in roode rokken gedoste muzikanten, op een podium terzijde opgesteld, speelden de lieflijkste danswijzen. Een gevoel van zoete behaaglijkheid overmeesterde Prosper. Dansen kon hij niet; hoe had hij het trouwens kunnen leeren, hij, de schuchtere, die geen meisje durfde aanzien of toespreken, laat staan omvatten en met zich medevoeren in het rond. Maar al kon hij niet dansen, toch zou hij willen dansen vanavond. Ook dansen was een kwestie van durven. Wacht maar, straks ging hij erop los.... Een lichte temperatuurverhooging begon zich reeds bij hem te openbaren. Wiegelend stond hij daar met gekruiste armen in zijn witte, met reusachtige roode knoopen versierde Pierrot-pak, het verhitte gelaat in het zwarte masker verborgen.

Daar ging een allerliefste jongedame rakelings langs hem heen. Zij droeg een Carmenpakje van geel fluweel met roode garneering, en bevallig om het hoofd een kanten sjaal.

Nu of nooit, dacht Prosper, en met één zet stond hij vóór haar. Lachend met een witten boog tanden onder het zwarte masker uit bleef ze hem aankijken. Door de oogengaten blonken glanzend donkere pupillen.

Prosper gevoelde zich in elk geval diep ongelukkig daardoor, dacht dikwijls aan het pijnlijke en fnuikende van de rol die hij in het leven speelde, (of eigenlijk: niet speelde), en kwam door dat over- en overpeinzen van zijn toestand natuurlijk nog dieper in de narigheid. Zijn kwaal verergerde. Niet de minste zijner kwellingen was de overweging, dat

EEN GROOTSCH BOUWWERK HERSTELD.
De vermaarde St.-Maartenstoren te Zalt-Bommel, aan welks restauratie ongeveer tien jaar is gewerkt, is thans geheel gereed.

Prosper knipte met de oogen, sloot ze toen heelemaal, voelde hoe een blos zijn gemaskerde kaken bedekte, en.... liep bedremmeld verder.

In een hoekje bleef hij staan om wat van den schrik te bekomen. Wel vond hij den uitslag van zijn eerste optreden nogal akelig, maar ineens lukte zooiets ook maar niet.... Straks als hij moed verzameld hebben zou, ging hij de tweede proef wagen, en dat die beter slagen zou, daar zou hij zijn hoofd wel op kunnen geven.

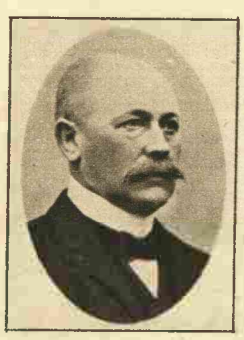
Spoediger dan hijzelf verwacht had, stond hij zoowaar weer in het midden van de zaal. De fortuin was hem nogal gunstig, want een drietal oudhollandsche dienstmaagden kwam ginnegappend hem omsingelen, en begon hand in hand een snellen rondedans om hem henen, daarbij het Vaderlandsche lied van „Kiezen, Kiezen, Kiezen, Kiezen, Kiezen" zingend. Toen dat een paar minuten geduurd had en de arme Prosper in zoover van den schrik bekomen was, dat hij den toestand begrijpen ging, en zijn aarzelende handen uitstrekte om op goed geluk een der drie dienstmaagden om de oudhollandsche leest te vatten, lieten dezen elkaar plotseling los en stoven joelend uiteen. Prosper's weifelende armen omvatten een kubieken meter ledige ruimte, en sloten zich zooals zij zich geopend hadden. Een oogwenk doorkliefde de inval zijn brein: hen na te loopen. Maar even snel werd deze inval gefnuikt door den anderen: dat hij hen niet durfde achterna loopen daar in dat leege midden der zaal. En, merkwaardig, de overweging dat hij een masker voor het gezicht droeg, en niemand dus de weerkaatsing van zijn gemoedsstaat daarop zou zien, verminderde zijn bedeesdheid nauwelijks meer.

Zijn natuurlijke menschenschuwheid verliet hem ook hier heelemaal niet. Hij was op verre na niet op zijn gemak. Met weifelende schreden en neergeslagen blik liep hij vanuit het midden der zaal naar de dichtbevolkte promenoirs om zich door een glas punch wat courage in te gieten.

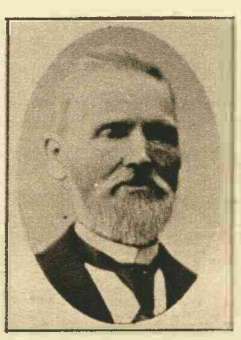
(Zie vervolg op pag. 10)

ONTBINDING STATEN-GENERAAL.
Z. Exc. de Minister van Binnenlandsche Zaken Cort van der Linden, begeeft zich naar de vereenigde zitting der Staten-Generaal, om die namens H. M. de Koningin te ontbinden.

ADR. GOEDKOOP. †

B. TER HORST.

M. DE KUNDER.

Te Rotterdam is in den ouderdom van 63 jaar overleden de heer ADR. GOEDKOOP, in leven directeur der N.V. Leidsche Veem. — Den 15en Mei herdacht de heer B. TER HORST den dag waarop hij vóór 50 jaar bij de kassiersfirma Van der Vegte en Van Reede te Zwolle in dienst trad. — Op 2 Juni a.s. hoopt de heer M. DE KUNDER, spoorwegbeambte te Boxtel, den dag te herdenken, waarop hij vóór 40 jaar bij de S.S. in dienst kwam.

S. A. VAN COSTÉE BISSCHOP. †

GERARD ZALSMAN.

H. AALDERS. †

Op 74-jarigen leeftijd is te Utrecht overleden de oud-generaal-majoor S. A. VAN COSTÉE BISSCHOP, oud-directeur der Artillerie-Schietschool en Artillerie-Inrichtingen. — De bekende concertzanger GERARD ZALSMAN is verleden week over Scandinavië en Siberië naar Indië vertrokken. — De heer H. AALDERS, hoofdambtenaar bij de Ned. Heidemaatschappij, een zeer bekende figuur in de landbouwwereld, is op 34-jarigen leeftijd te Arnhem overleden.